

Vyhotoveno: 28.11. 2018

Doručeno: 28.11.2018

Magistrát města Ostravy
Odbor dopravněsprávních činností
Prokešovo nám. 8
729 30 Ostrava

Sp.zn.: S-SMO/677405/18/DSČ
Č.j.: SMO/682288/18/DSČ/

Statutární město Ostrava magistrát - odbor dopravněsprávních činností	
ZPRACOV.	DOŠLO
	28 -11- 2018
83.1	PRÍLOHY
SK. ZN. / LK.	POČET LISTU
5/1	7
Č. J.	781 570

Věc: Žádost o poskytnutí informace podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Tímto v souladu s ust. § 14 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“),

žádám

o zaslání kompletní kopie spisového materiálu bez zbytečného odkladu, vedeného výše uvedeným správním orgánem pod výše uvedeným číslem jednací, a to ve lhůtě do 15 dnů (§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ) prostřednictvím datové schránky (§ 4 odst. 5 InfZ).

K dané žádosti dále uvádím následující:

Podle ust. § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, „pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).

Ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu potřebný komplexní charakter nevykazují; oba instituty navíc mají odlišnou právní povahu. Zatímco postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení (a za stanovených podmínek jiných osob) seznámit se s obsahem spisu formou (fyzického) nahlédnutí. Taková procesní úprava proto nijak nevylučuje možnost uplatnění hmotného práva na informace cestou podání žádosti dle InfZ, jejímž předmětem je obdržení požadovaných informací jinou formou než fyzickým nahlédnutím u správního orgánu. Správní řád je proto ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2004, č.j. 5A 158/2001-100).

Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se

plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2006 č.j. 5 As 3/2006-70).

Povinný subjekt je povinen doručovat do datové schránky. Např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 4 As 32/2013 – 44 ze dne 29.5.2013 uvedl:

Jak správně krajský soud konstatoval v napadeném rozsudku, **z § 19 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen doručovat účastníkovi prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky a k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb může správní orgán přistoupit toliko, pokud doručení do datové schránky není možné.** ... Pokud si adresát zřídí datovou schránku, povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (či adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky.

ROZHODNUTÍ

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, jako povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že žádost, kterou dne 28.11.2018 podal ve smyslu ustanovení § 4 téhož zákona

ve věci poskytnutí informace zasláním kompletní kopie spisového materiálu vedeného zdejším správním orgánem pod sp. zn. S-SMO/677405/18/DSČ, se ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona

o d m í t á .

Odůvodnění

Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, byla doručena dne 28.11.2018 žádost o poskytnutí informace podle ustanovení § 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve které požaduje o zaslání kompletní kopie spisového materiálu, ze spisu vedeného pod sp. zn. S-SMO/677405/18/DSČ, který je evidován na odboru dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy, a to v souvislosti se správním řízením vedeným pro porušení podmínek provozu na pozemních komunikacích a spácháním přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Účastník řízení v žádosti uvádí, že „podle ustanovení § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).“

Žádost pak odůvodnil především tím, že správní řád je ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu, přičemž se odvolal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100. Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zaslání kopíí listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí NSS ze dne 13.12.2006 č.j. 5 As 3/2006-70).

Magistrát města Ostravy projednává přestupek v provozu na pozemních komunikacích, neboť 20.10.2018 v 17:05 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky Hyundai RZ, v Ostravě-Zábřehu po ulici Rudné, přičemž v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou v daném místě dopravním značením „B 20a“ na 50 km/h. Silničním rychloměrem RAMER 10C byla vozidlu naměřena rychlost 85 km/h, kdy po odečtu možné odchylky měřícího zařízení jel rychlostí nejméně 82 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy.

Ke dni podání žádosti se žadatel nachází v pozici osoby, která může mít na výsledku případného správního řízení ve věci právní zájem, jak má na mysli ustanovení § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Patří tak do okruhu osob, které mají právo nahlížet do spisu podle ustanovení § 38 správního řádu včetně práva na pořízení kopie spisu, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Ve vztahu k podané žádosti sdělujeme, že judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se práva na informace a jeho vztahu k právu na nahlížení do spisu podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se v průběhu času názorově vyvíjela, a to i v návaznosti na samotné změny právní úpravy, týkající se jak změny správního řádu, tak změny zákona o informacích. Novější judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom ustálila na názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle (nového) správního řádu je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu.

V tomto směru se lze odkázat zejména na rozsudek NSS ze dne 13.8.2008, čj. 2 As 38/2007 – 78, ve kterém se uvádí: „Právě požadavek komplexnosti úpravy splňuje institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Ten totiž upravuje jak okruh osob, jímž takové právo svědčí (odst. 1, 2 – žalobci ve zde posuzovaném případě takové právo jednoznačně svědčilo), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je navíc přezkoumatelné ve správním soudnictví (...). Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 38 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, který je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím“ a dále: „Vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neužije. Výslovně to stanoví § 2 odst. 3 tohoto zákona [Zákon se nevztahuje na poskytování (...) informací podle zvláštního právního předpisu.].“ V nyní účinném znění § 2 odst. 3 cit. Zákona zní: „Zákon se nevztahuje na poskytování informací (...), pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování...“, to však na výše vyloženém stanovisku NSS nic nemění, neboť jde jen o jinou formulaci téhož.

Tento právní názor lze rovněž opřít o rozsudek NSS čj. 9 Ans 7/2012 - 56, ve kterém se mimo jiné uvádí, že „Přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nezbavuje tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona podané v režimu tohoto zákona. Závěr o tom, že se jedná o informaci, jejíž poskytování upravuje zvláštní zákon (§ 2 odst. 3 informačního zákona), v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím soudním řízení.“.

Úprava obsažená v ustanovení § 2 odst. 3 InfZ slouží k tomu, aby se nezdvojovala úprava přístupu k informacím, nikoliv aby bylo přístupu k informacím zamezeno. Účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů. Nejvyšší správní soud ve svých závěrech setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím.

Spis příslušné spisové značky, z kterého jednotlivé části žadatel zaslat požaduje, je tedy správním spisem, a na základě ustanovení § 38 správního řádu má tedy žadatel právo bezprostředně se seznámit s jeho obsahem a také právo na pořízení kopií listin z něj. O jeho účastenství v řízení ve věci, pro kterou byly spisy založeny, není pochyb. Přestože nahlížení do spisu slouží též získávání informací, jeho podstata a podmínky jsou jiné než obecný přístup k informacím povinných subjektů. Toto právo svědčí pouze účastníkům konkrétních řízení a osobám s právním zájmem nebo jiným vážným důvodem na nahlížení do spisu. Obsahem tohoto

práva je fyzický a v zásadě neomezený přístup k originálu správního spisu a tím spojená možnost činit si výpisy a pořizovat kopie. Jeho podstatou je vztah „nahlížejičího“ k věci, který odůvodňuje poskytnutí i takových informací, které by obecnou cestou musely být odepřeny. Takto konstruované právo rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob. Neupravuje, a tím méně pak omezuje, možnosti obecného poskytování informací podle informačního zákona. Vyjádřené stanovisko je v kontextu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2008 čj. 2 As 38/2007 - 78.

Žadatel jakožto osoba, která může mít na výsledku případného správního řízení ve věci právní zájem, žádal o zaslání kompletní kopie spisového materiálu, tedy se fakticky jedná o žádost o pořízení fotokopie spisu ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu. Význam nemá ani to, že podání bylo nazváno jako žádost o poskytnutí informace podle InfZ, neboť podání se podle ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Ve světle výše uvedeného lze shrnout, že nahlížení do spisu obsaženo v ustanovení § 38 správního řádu lze podřadit pod pojem "zvláštní zákon" ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 InfZ. V případě, kdy je požadováno zpřístupnění spisu, popř. poskytnutí kopie spisu, je proto vyloučena aplikace InfZ, neboť tento postup je komplexně upraven ve správním řádu. Žádá-li tedy osoba o nahlédnutí do spisu, poskytnutí kopie spisu či části spisu, může tak činit pouze v režimu ustanovení § 38 správního řádu a aplikace InfZ je na základě ustanovení § 2 odst. 3 vyloučena. Pokud totiž soud dovodil, že ustanovení § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou a představuje komplexní právní úpravu postupu při poskytování informací, takže se InfZ neužije, pak stejný závěr musí platit bez ohledu na to, zda žadatel žádá všechny informace ze spisu, nebo jen některé. Podle ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu je totiž s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Jestliže tedy osoba uvedená v ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu může prostřednictvím institutu nahlížení do spisu získat všechny informace ze spisu, tak informace jen z části spisu, pak musí být nahlížení do spisu komplexní právní úpravou ve vztahu k InfZ jak v případě žádosti o celý spis, tak v případě žádosti o část spisu, bez ohledu na to, jak rozsáhlá tato část je. Jestliže je tedy aplikace InfZ vyloučena u žádosti o celý spis, je tím spíše vyloučena u žádosti o část spisu.

Pokud žadatel argumentuje rozsudkem NSS ze dne 27.1.2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, tak nutno konstatovat, že tento rozsudek se se vztahuje ještě ke správnímu řádu z roku 1967 (zák. č. 71/1967 Sb.) a rovněž k zákonu o informacích ve znění tehdy účinném. V tomto rozsudku totiž soud uvádí, že „Pokud se týká vlastního řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace, je třeba uvést, informací podle zvláštního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je třeba rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem je zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nikoli však správní řád. Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisu však bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech n a které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb.“.

K rozsudku NSS ze dne 13.12.2006, čj. 5 As 3/2006 – 70, uvádíme, že ten se týkal rovněž ustanovení § 23 správního řádu z roku 1967 a současně tehdy účinného znění zákona o informacích a byl překonán citovaným rozsudkem NSS čj. 2 As 38/2007 – 78.

K rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30.3.2007, čj. 57 Ca 87/2005 – 41 pouze dodáváme, že tento není veřejně přístupný, kdy jej žadatel zřejmě převzal ze zmíněného metodického doporučení ministerstva vnitra, v němž je tento rozsudek uveden v poznámce pod čarou, avšak ani zde není přímo citován jeho obsah. K tomuto se lze pouze vyjádřit tak, že dle spisové značky soudu (2005) musí jít rovněž o případ vztahující se ke správnímu řádu z roku 1967.

Povinný subjekt rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, a žádost odmítl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 InfZ s tím, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu v tomto případě komplexně

upravuje zvláštní právní předpis, konkrétně ustanovení § 38 správního řádu, a to s odkazem na výluky upravenou v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o informacích.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, a to prostřednictvím podání u povinného subjektu - Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání začíná plynout dnem následujícím po dni doručení písemnosti adresátovi, přičemž v případě, kdy adresát nebyl při doručení písemnosti zastížen, a písemnost byla uložena u doručovatele, se podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu pokládá písemnost za doručitou desátým dnem od data uložení. V souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu má včas podané odvolání odkladný účinek. Podle ustanovení § 82 odst. 2 musí mít podané odvolání náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, tedy z něj musí být patrné, kdo odvolání činí, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy.

Rozdělovník: 1 x
1 x spis

Magistrát města Ostravy
Odbor dopravně správních činností
Prokešovo nám. 8
729 30 Ostrava

Sp.zn.: S-SMO/781570/18/DSČ/2
Č.j.: SMO/781570/18/DSČ

Statutární město Ostrava magistrát – odbor dopravně správních činností		
ZPRACOV.	DOŠLO	Č. DOPOR.
	27 -12- 2018	D.S.
UKL. ZN. / J.	PRILOHY	POČET LISTU
83.1		4
SK. ZN. / J.H.	Č. J.	
512	850 897	

Věc: Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace

Tímto v souladu s ust. § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), podávám

odvolání

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a

navrhuji,

aby nadřízený orgán rozhodl tak, že povinný subjekt požadovanou informaci poskytne (kompletní kopii spisové dokumentace). Stížnost je odůvodněna následovně:

I. Rekapitulace

Žádostí ze dne 28.11.2018 (povinnému subjektu doručeno dne 28.11.2018) jsem v souladu s ust. § 14 InfZ žádal o pořízení kompletní kopie spisu vedeného povinným subjektem pod výše uvedeným č.j. Žádost je obsažena ve spisovém materiálu.

Povinný subjekt dne 10.12.2018 (doručeno dne 12.12.2018) rozhodl o odmítnutí žádosti. Rozhodnutí odůvodnil tím, že „... ustanovení § 38 správního řádu je ve vztahu k zák. č. 106/1999 Sb. ... ustanovením zvláštním a tedy v případech, na které se vztahuje ust. § 38 správního řádu nelze aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.“

Povinný subjekt tedy odmítnutí žádosti opírá o tvrzení, že správní řád (dále též „SprŘ“) je zvláštním zákonem upravujícím poskytování informací; proto se postupuje podle něj a InfZ se v souladu s ust. § 2 odst. 3 InfZ neuplatní. Takový výklad je nesprávný.

II. Judikatura

Starší judikatura nebyla zcela jednotná a v některých případech se skutečně přikláněla k názoru, že správní řád představuje v oblasti poskytování informací zvláštní zákon, a InfZ se tedy v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu neuplatní. Judikatura však prošla značným vývojem, již před mnoha lety se ustálila a dlouhodobě konstantně prosazuje zcela opačný názor: **správní řád problematiku poskytování informací komplexně upravuje a zvláštním zákonem je pouze ve vztahu k žádostem o nahlédnutí do spisu; v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou se plně uplatní režim vyřízení žádosti stanovený InfZ.**

Povinný subjekt svůj mylný názor opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 13.8.2008, čj. 2 As 38/2007 – 78, ve kterém se uvádí: „Právě požadavek komplexnosti úpravy splňuje institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Ten totiž upravuje jak okruh osob, jímž takové právo svědčí (odst. 1, 2 – žalobci ve zde posuzovaném případě takové právo jednoznačně svědčilo), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je navíc přezkoumatelné ve správním soudnictví (...). Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 38 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, který je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím“ a dále „Vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neužije. Výslovně to stanoví § 2 odst. 3 tohoto zákona [Zákon se nevztahuje na poskytování (...) informací podle zvláštního právního předpisu.].“ V nyní účinném znění § 2 odst. 3 cit. Zákona zní: „Zákon se nevztahuje na poskytování informací (...), pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování...“, to však na výše vyloženém stanovisku NSS nic nemění, neboť jde jen o jinou formulaci téhož.

Tento právní názor lze rovněž opřít o rozsudek NSS čj. 9 Ans 7/2012 - 56, ve kterém se mimo jiné uvádí, že „Přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nezabývá tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona podané v režimu tohoto zákona. Závěr o tom, že se jedná o informaci, jejíž poskytování upravuje zvláštní zákon (§ 2 odst. 3 informačního zákona), v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím soudním řízení.“

Výše uvedený právní názor však překonal již dříve rozsudek NSS č.j. 8 As 34/2005 – 76 ze dne 28.3.2006, v němž soud konstatoval, že se žádost o kopii rozhodnutí podle InfZ, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena:

„Z § 23 správního řádu vyplývá, že účastníci řízení a jejich zástupci (v některých případech – a to prokáže-li odůvodněnost svého požadavku, i jiná osoba) mohou zís-

kat informace o řízení před správními orgány nahlížením do spisu. Citované ustanovení zároveň upravuje maximální možnou šíři tohoto oprávnění, tj. právo nahlížet do spisu v celém jeho rozsahu s výjimkou protokolu o hlasování, a aniž by nahlízející osoba musela jakkoliv specifikovat obsah informací, které hodlá ve spisu nalézt. V takto široce koncipovaném oprávnění přístupu ke spisu ustanovení § 23 správního řádu (v souladu se shora citovaným názorem Nejvyššího správního soudu) vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. **Tento závěr ovšem nemůže vyloučit užší přístup (podle zákona o svobodném přístupu k informacím) k informacím obsaženým ve spise o správním řízení, není-li poskytnutí požadované informace zákonem omezeno.**

Nejvyšší správní soud považuje žádost o kopii rozhodnutí, jak byla žalobcem podána, za jednoznačnou žádost o informace v tomto rozhodnutí obsažené; zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje definici „informace“ – obecně je obsah tohoto výrazu chápán jako „zpráva, sdělení“, jako určitý projev, ve kterém se konstatují fakta. Pokud žalobce požadoval kopii rozhodnutí jako celku, pak nevyloučil žádný z údajů v něm obsažených jako takový, který nepožaduje. Úvaha stěžovatele o tom, že žádost o kopii určitého rozhodnutí ze správního spisu není žádostí o informaci o skutečnostech v rozhodnutí obsažených, ale žádostí o nahlédnutí do spisu, není důvodná. Žalobce nepožadoval nahlédnutí do spisu, ale domáhal se informací obsažených v jediném konkrétním rozhodnutí, které ve své žádosti zcela přesně specifikoval. Taková žádost ostatně odpovídá situaci, kdy žadatel nemůže znát detailně obsah požadovaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto žádost stěžovatele, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena.“

Uvedený právní názor byl potvrzen i dalším rozsudkem NSS č.j. 6 As 52/2007 – 80 ze dne 15.9.2008, kde soud konstatoval, že **pokud se žadatel o informace výslovně dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na § 23 odst. 2 správního řádu.**

Soud se zde rovněž vyslovil k rozsudku NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 ze dne 27.1.2004, na základě kterého mi povinný subjekt odmítl poskytnout požadovanou informaci, a to následovně:

„Městský soud přitom vycházel z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 – 100, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné vztahem mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a správním řádem, jmenovitě ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. Dospěl přitom k závěru, že *„ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisu bezesporu slouží k získání informací o správním spisu či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu, je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.“ Šestý senát Nejvyššího*

správního soudu, stejně jako osmý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 – 76, na nějž stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje, neshledal důvod odchýlit se od citovaného právního názoru, nelze však přisvědčit městskému soudu (jakož i žalovanému) a jeho závěrům, které z tohoto rozhodnutí vyvozuje. Především nutno uvést, že citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 5 A 158/2001 došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, přičemž bylo dále poukázáno na to, že žalobcova žádost ve věci byla formulována značně všeobecně (poskytnutí informací týkajících se postupu ministerstva ve správním řízení ...), takže žalovaný měl především vyzvat žalobce k upřesnění této žádosti. Poté měl posoudit, zda se jedná o žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zda takovéto žádosti lze vyhovět (např. v případě žádosti o poskytnutí informací obecnějšího charakteru, byť i z jmenovitě označených správních řízení, o lhůtách vyřízení, v kolika případech bylo žádostem vyhověno apod.), či zda žádost měla být podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zamítnuta s tím, že se na daný případ vztahuje jiné zákonné ustanovení (ustanovení jiného právního předpisu), anebo zda měl být učiněn závěr, že se (se zřetelem na obsah žádosti) o žádost ve smyslu § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nejedná. Uvedený právní názor podle názoru šestého senátu Nejvyššího správního soudu nutno proto vykládat tak, že postup podle § 23 správního řádu o nahlížení do spisů připadá v úvahu v těch případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Pokud však takovýto postup nevolí a výslovně se dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu uvedenou v § 23 odst. 2 správního řádu.

V daném případě se stěžovatel domáhá poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, mělo tedy být o jeho žádosti rozhodováno podle uvedeného zákona, byť se jednalo o poskytnutí informací ze správního spisu, a nebylo možné jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu tehdy účinného § 23 správního řádu. Žalovaný měl pouze posoudit, zda se stěžovatel domáhal poskytnutí takových informací, které povinný subjekt není ve smyslu příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout.“

Jak již bylo uvedeno v mnou podané žádosti o poskytnutí informace (citováno podle Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR, viz níže), podle ust. § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, „*pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*“. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).

Ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu potřebný komplexní charakter nevykazují; oba instituty navíc mají odlišnou právní povahu. Zatímco postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního

práva účastníků řízení (a za stanovených podmínek jiných osob) seznámit se s obsahem spisu formou (fyzického) nahlédnutí. Taková procesní úprava proto nijak nevylučuje možnost uplatnění hmotného práva na informace cestou podání žádosti dle InfZ, jejímž předmětem je obdržení požadovaných informací jinou formou než fyzickým nahlédnutím u správního orgánu. **Správní řád je proto ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu** (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2004, č.j. 5 A 158/2001 – 100).

Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2006 č.j. 5 As 3/2006 – 70).

III. Metodické doporučení Ministerstva vnitra ČR

Ministerstvo vnitra se ve svém dosud platném *Metodickém doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů** k dané problematice vyslovilo zcela jednoznačně:

Postup povinných subjektů, spočívající v paušálním odpírání poskytování informací ze správních spisů s odkazem na správní řád, resp. v nevyřizování takové žádosti v režimu InfZ ... není v souladu se zákonem a představuje zásah do ústavně zaručeného práva na přístup k informacím.

V režimu InfZ tedy postupuje povinný subjekt v situaci, kdy žadatel svým podáním tento právní režim založí. V takovém případě je povinností povinného subjektu požadované informace poskytnout, s výjimkou informací, u nichž je dle InfZ dán některý z důvodů pro jejich neposkytnutí. Povinný subjekt bude tedy postupovat při vyřízení žádosti v intencích § 12 InfZ, dle něhož *všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.*

Jak vyplývá z výše uvedeného, může být žadatelem o informace ze správních spisů dle InfZ i účastník řízení. Jelikož má účastník právo seznámit se (formou nahlédnutí do spisu a ve spojení s ním i pořízením výpisů či kopií) s celým obsahem spisu (s výjimkou informací dle § 38 odst. 6 správního řádu), není při vyřizování jeho žádosti v režimu InfZ třeba aplikovat důvody omezení práva na informace.

Shrnutí:

V režimu InfZ lze žádat o poskytnutí informací obsažených ve správních spisech; žadatelem může být účastník řízení i jiná osoba. Povinné subjekty nejsou oprávněny takovou žádost v režimu InfZ nevyřizovat.

Při vyřízení žádosti se postupuje v plné míře dle InfZ, včetně aplikace důvodů pro omezení práva na informace. Tyto důvody není třeba aplikovat pouze ve vztahu k účastníkům řízení, kteří jsou zásadně oprávněni seznámit se s obsahem spisu v plném rozsahu. Podmínkou poskytnutí informace v režimu InfZ není prokázání právního zájmu žadatele.

* <http://www.mvcr.cz/odk2/SCRIPT/ViewFile.aspx?docid=21323032>

IV. Další podpůrné argumenty

Právo na pořizování kopie spisu podle SprŘ je spojeno s fyzickým nahlédnutím do spisu a tedy nutností se ke správnímu orgánu osobně dostavit, viz ust. § 38 odst. 4 SprŘ: „*S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*“ Účastník řízení tedy podle SprŘ nemá právní nárok na zaslání kopie spisu, ale pokud žádá o její pořizování, musí se k příslušnému správnímu orgánu dostavit osobně. To by znamenalo, že by se např. účastník řízení z Karlových Varů musel dostavit k úřadu do Ostravy jen proto, aby mu byla pořizována kopie spisu. Takový postup je naprosto absurdní a v rozporu s ust. § 6 odst. 2 SprŘ, které stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.*“

Výše popsany postoj by navíc vedl k tomu, že by účastníci řízení neměli právo požadovat informace ze správních spisů podle InfZ a museli by se za účelem jejich získání dostavit osobně, zatímco osoby, které se řízení neúčastní a nemají s ním nic společného, by informace ze spisu podle InfZ požadovat mohly. Účastník řízení z Karlových Varů by musel jet za účelem pořizování kopie spisu na úřad do Ostravy, kdežto např. jeho manželka (eventuelně úplně cizí osoba), řízení se neúčastní, by měla právo na to, aby jí správní orgán kopii spisu pořídil a zaslal v rámci InfZ. Ve svém důsledku by tedy účastník řízení mohl být nucen požadovat informace podle InfZ přes nastrčené, řízení se neúčastní osoby, neboť jim by povinný subjekt informace podle InfZ poskytl, zatímco přímo jemu nikoliv. Mimořádná absurdnost takového postupu a pokřivené interpretace práva je zcela zjevná.

Poskytování informací podle InfZ, nikoliv podle SprŘ, je výhodné i pro správní orgán, a to minimálně ze dvou důvodů:

- Povinný subjekt je v souladu s ust. § 17 InfZ oprávněn požadovat úhradu nákladů spojených s poskytnutím informace, kdežto informace podle ust. § 38 SprŘ musí správní orgán poskytovat bezplatně;
- Povinný subjekt může žádost podle InfZ vyřídit kdykoliv v 15denní zákonné lhůtě, tedy v době, kterou si příslušný úředník pro vyřízení žádosti sám zvolí a vyhradí, zatímco účastník řízení může přijít osobně žádat o nahlédnutí a poskytnutí informací ze spisu podle SprŘ kdykoliv, tedy i v době, která je pro úředníka nevhodná, narušuje mu jeho jinou činnost apod.

V. Závěr

Podle ust. § 16 odst. 2 InfZ „*povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání.*“

Podle ust. § 16 odst. 3 InfZ „*nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.*“

Z důvodů uvedených a odůvodněných výše proto navrhuji, aby odvolací orgán postupoval tak, jak je uvedeno výše.

Vyhotoveno dne 27.12.2018

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Předání odvolání

Č. j.: SMO/001068/19/DSČ
Sp. zn.: S-SMO/781570/18/DSČ/4
INF-208/2018/zák. č. 106/1999

Krajský úřad
Moravskoslezský kraj
Odbor dopravy a chytrého regionu
28. října 117
702 18 Ostrava

Vyřizuje:
Telefon:
Fax:
E-mail:

Datum: 2. ledna 2019

žádost o poskytnutí informace - předání odvolání

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), předáváme odvolání, které podal

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ve smyslu InfZ.

Odvolatel podal dne 28.11.2018 žádost o informaci zasláním kompletní kopie spisového materiálu ze spisu vedeného u Magistrátu města Ostrava pod sp. zn. S-SMO/677405/18/DSČ, který je zde evidován v souvislosti s přestupkem v provozu na pozemních komunikacích. V zákonné lhůtě bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť povinný subjekt dospěl k závěru, že ustanovení § 38 správního řádu (nahlížení do spisu) je speciální právní úprava oproti obecné právní úpravě obsažené v InfZ.

Proti rozhodnutí bylo povinnému subjektu doručeno dne 27.12.2018 odvolání, ve kterém se především opírá o různé rozsudky NSS, včetně o metodické doporučení MV ČR. K námitkám uvedeným v odvolání lze konstatovat, že se povinný subjekt podrobně zabíral se všemi skutečnostmi uvedenými v původní žádosti.

Povinný subjekt má za to, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu nebo jeho části v tomto případě upravuje zvláštní zákon, konkrétně ustanovení § 38 správního řádu. Tudíž máme za to, že informace nebyla poskytnuta s odkazem na výlukou upravenou v § 2 odst. 3 zákona o informacích, neboť účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů.

Přílohy: 1/spis

KRAJSKÝ ÚŘAD
MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ
Odbor dopravy a chytrého regionu
28. října 117, 702 18 Ostrava

DSC 28 (208)

Čj: MSK 2497/2019
Sp. zn.:

Vyřizuje:

Telefon:

Fax:

E-mail: posta@msk.cz

Datum: 16. 1. 2019

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 17. 1. 2019

03

Rozhodnutí

Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu (dále „krajský úřad“), v přenesené působnosti na základě § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích, § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „zákon o informacích“), na základě odvolání (dále „žadatel“), přezkoumal rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále „magistrát“) ze dne 10. 12. 2018, čj. SMO/781570/18/DSČ/ o odmítnutí žádosti o informace podle § 15 odst. 1 zák. o informacích, a rozhodl takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se napadené rozhodnutí **ruší** a věc se **vrací** k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Odůvodnění

Žadatel podal u magistrátu dne 28. 11. 2018 žádost o informaci podle zákona o informacích, přičemž žádal o zaslání kompletní kopie spisového materiálu ve věci sp. zn. S-SMO/677405/18/DSČ.

V žádosti dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2007, čj. 57 Ca 87/2005 – 41, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, a ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006 – 70, uvedl, že ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu nevykazují komplexní charakter, proto má být aplikován zákon o informacích, navíc oba instituty mají odlišnou právní povahu – postup v režimu zákona o informacích je realizací hmotného práva, zatímco správní řád stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení a jiných osob. Má za to, že požaduje-li poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou než nahlédnutím (zasláním listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se režim zákona o informacích.

Magistrát napadeným rozhodnutím žádost o informaci odmítl.

V řádně a včas podaném odvolání žadatel nesouhlasí s právním posouzením magistrátu, má za to, že judikatura se ustálila na názoru, že správní řád problematiku poskytování informací komplexně neupravuje a je zvláštním

zákonem pouze ve vztahu k žádostem o nahlédnutí do spisu, nikoli však ve vztahu k žádostem o poskytnutí informací jinou formou. Má za to, že právní názor vyjádřený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78 a čj. 9 Ans 7/2012 – 56, o něž svůj názor opírá magistrát, byl překonán rozsudky téhož soudu ze dne 28. 3. 2006, čj. 8 As 34/2005 – 76, ze dne 15. 9. 2008, čj. 6 As 52/2007 – 80, potažmo ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001 – 100. Dále poukazuje na *Metodické doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů* Ministerstva vnitra ČR, v němž je mj. odkazováno na rozsudky, které žadatel citoval v žádosti o informace. Konečně namítá, že právo na pořízení kopie spisu podle správního řádu je spojeno s fyzickým nahlédnutím do spisu, a tedy nutností se ke správnímu orgánu osobně dostavit (např. z Karlových Varů do Ostravy), což je absurdní a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Navíc tento názor vede k tomu, že by se účastníci řízení museli dostavit osobně, zatímco třetí osoby by mohly požadovat informace ze spisu podle zákona o informacích, což by vedlo k požadování informací přes nastrčené osoby, navíc poskytnutí informací podle zákona o informacích je výhodné i pro správní orgán, neboť dle zákona o informacích může žádat úhradu nákladů a může žádost vyřídit kdykoliv v 15denní lhůtě. Navrhuje, aby krajský úřad rozhodl tak, že magistrát požadovanou informaci poskytne.

Krajský úřad dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V odůvodnění rozhodnutí totiž magistrát uvádí skutečnosti, které jsou ve vzájemném rozporu, navíc některé závěry magistrátu jsou pouze v rovině prostého konstatování, aniž by jakkoliv odůvodněno, jak k nim magistrát dospěl.

Konkrétně na straně druhé odstavec první magistrát uvádí, že žadatel se nachází v pozici osoby, která může mít na výsledku případného správního řízení ve věci právní zájem ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. Není však vůbec zřejmé, z čeho magistrát tento závěr dovozuje, v rozhodnutí není nikde vysvětleno, jaký vztah má žadatel k řízení, z něhož informace požaduje.

V rozporu s tím pak na straně druhé v posledním odstavci magistrátu mj. uvádí, že o účastenství žadatele v řízení ve věci, ohledně níž jsou informace požadovány, není pochyb. Rovněž tento závěr není nijak odůvodněn, přičemž byl-li by žadatel skutečně účastníkem daného řízení, pak by se na něj vztahoval nikoli § 38 odst. 2 správního řádu, nýbrž § 38 odst. 1 téhož zákona. V tomto odstavci magistrát nadto v rozporu se skutečností uvádí, že žadatel požaduje zaslat „jednotlivé části“ z daného spisu, ačkoli žadatel v žádosti výslovně požadoval kompletní kopii spisu.

Konečně na straně třetí v odstavci druhém magistrát dovozuje, že předmětná žádost je fakticky žádostí o pořízení fotokopie spisu ve smyslu § 38 odst. 4 správního řádu, bez ohledu na to, že je nazvána jako žádost o poskytnutí informací podle zákona o informacích, neboť podle § 37 odst. 1 správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno. Tento závěr je ovšem zcela v rozporu s výrokem rozhodnutí, kterým byla žádost odmítnuta právě jakožto žádost podaná podle zákona o informacích, ačkoli v odůvodnění magistrát uvádí, že ji za žádost podle zákona o informacích nepovažuje.

Z rozhodnutí tedy není zřejmé, zda magistrát žadatele považuje za účastníka dotčeného řízení, či pouze za osobu, která má právní zájem nahlížet do dotčeného spisu, ani zda považuje žádost za žádost o informace podle zákona o informacích, anebo za žádost o nahlížení do spisu podle správního řádu, přičemž výrok rozhodnutí je v rozporu s jeho odůvodněním.

V důsledku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, tedy porušení § 68 odst. 2 správního řádu, shledal krajský úřad rozhodnutí nezákonným, a proto je zrušil a věc vrátil magistrátu k novému projednání.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Rozdělovník

1. Účastníci řízení:
2. Na vědomí:

Magistrát města Ostravy